

UITSPRAAK

Het College van Beroep voor de Examens van de EUR, verder te noemen: het college, heeft op 13 februari 2017 uitspraak gedaan op het beroep van

.....wonende te Rotterdam verder: appellant,

welk beroep was gericht tegen

de beslissing van 4 november 2016 van de examencommissie **Faculteit der Sociale Wetenschappen (FSW)**, hierna: verweerder.

I. Ontstaan en loop van het geding

Appellant heeft bij schrijven van 8 december 2016, door het college op 8 december 2016 ontvangen, beroep ingesteld tegen de beslissing van verweerder van 4 november 2016, waarbij verweerder afwijzend heeft beslist op het verzoek van appellant tot toelating tot het mastertraject.

Op 12 december 2016 heeft het college het beroepschrift in afschrift toegezonden aan verweerder, met het verzoek om in overleg met betrokkene na te gaan of een minnelijke schikking mogelijk is en het resultaat van deze poging uiterlijk 2 januari 2017 schriftelijk mee te delen aan het college. Op 10 januari 2017 heeft een schikkingsgesprek plaatsgevonden. Het resultaat van deze poging is aan de student evenals het college kenbaar gemaakt. Op 17 januari 2017 ontving het college het verweerschrift.

Het beroep is behandeld ter openbare zitting van het college op 13 februari 2017. Appellant is ter zitting verschenen. Verweerder heeft zich laten vertegenwoordigen door en, respectievelijk vice-voorzitter en lid van verweerder.

II. Motivering

1. Appellant betoogt -kort samengevat- dat hij het zogenoemde 'overgangscontract' van 10 december 2008 niet heeft ontvangen en ondertekend. Appellant licht ter zitting toe dat hij zich niet kan herinneren dat hij een verzoek heeft ingediend waar de brief van 2008 een reactie op zou kunnen zijn. Appellant is van mening dat nu hij het contract niet heeft ondertekend, hij ook niet akkoord is gegaan met de voorwaarden die opgenomen zijn in het contract. De afspraak - de onvoorwaardelijke toelating tot het mastertraject - die appellant in 2006 zou hebben gemaakt met zou derhalve van kracht zijn volgens appellant. Appellant voert aan dat verweerder hem onvoldoende heeft geïnformeerd over de gewijzigde voorwaarden en termijnen voor afronding van het mastertraject. Ter zitting wijst appellant op een aantal onjuistheden in het 'overgangscontract', zoals een onvolledige cijferlijst.
2. Verweerder betoogt -kort samengevat- dat appellant de doctoraalstudie Sociologie niet heeft afgerond. Appellant is in 1997 begonnen met de doctoraalstudie en de daaropvolgende periode tot 31 december 2008 zou appellant de doctoraalfase niet hebben afgerond. Verweerder licht toe dat vanaf 31 december 2008 bestaat het doctoraal niet meer.
In september 2007 zou aan appellant voor de duur van een jaar toegang tot de master zijn verleend. Voor alle studenten die vóór 31 december 2008 de doctoraalstudie nog niet hadden afgerond, zou een individuele overgangsregeling

zijn getroffen; het zogenoemde 'overgangscontract'. Zonder dit contact zou er geen basis zijn voor toelating tot het BaMa programma; dat er geen ondertekend exemplaar bestaat van het contract doet hier volgens verweerder niet aan af. Verder betoogt verweerder dat de geldigheid van de afgeronde onderdelen inmiddels vervallen zijn. Verweerder is van mening dat er na een tijdsverloop van twintig jaar (1997-2017) voor een vierjarig studieprogramma geen kwaliteitsgarantie afgegeven kan worden door verweerder. Hiervoor is van belang dat appellant afzonderlijke onderdelen op niveau afrondt, maar ook dat de onderdelen van de studie intensief op elkaar worden betrokken.

Ter zitting voert verweerder aan dat er tijdens het schikkingsgesprek de mogelijkheid geboden is aan appellant om het komend studiejaar toegelaten te worden tot de masteropleiding. Daarvoor moet appellant twee onderdelen van het huidige bachelorprogramma dit studiejaar moeten behalen. Dit voorstel heeft appellant niet geaccepteerd.

3. Het college overweegt naar aanleiding van de gedingstukken en hetgeen ter zitting naar voren is gekomen als volgt.

Het college ziet zich voor de vraag gesteld of verweerder bij afweging van de betrokken belangen in redelijkheid heeft kunnen besluiten het toelatingsverzoek van appellant af te wijzen. Het college beantwoordt deze vraag bevestigend.

Verweerder heeft zich op het standpunt gesteld dat voor meerdere onderdelen kan worden vastgesteld dat de geldigheidsstermijn reeds geruime tijd is verstreken. Verweerder heeft toegelicht dat aan de beperking van de geldigheidsduur van onderdelen ten grondslag ligt dat deze beperking noodzakelijk is teneinde te waarborgen dat de opgedane kennis op niveau is, maar ook dat de onderdelen intensief op elkaar zijn betrokken bij het afronden van de opleiding, zodat een zogenoemde kwaliteitsgarantie kan worden afgegeven. Met verweerder is het college van oordeel dat er geen kwaliteitsgarantie kan worden gegeven voor een opleiding, die na een periode van twintig jaar wordt "hervat". Het college is van oordeel dat met een geldigheidsduur van zes jaar voor de propedeuse- en/of doctoraalonderdelen en vier jaar voor de masteronderdelen, gelet op een nominale studieduur, niet gesteld kan worden dat deze geldigheidsduur zodanig kort is dat dit leidt tot een onredelijke uitkomst.

Ten overvloede merkt het college op dat het schikkingsvoorstel van verweerder naar het oordeel van het college alleszins redelijk kan worden genoemd.

Met betrekking tot het door appellant aangevoerde dat hij onvoldoende geïnformeerd zou zijn door verweerder over de gewijzigde voorwaarden en de termijnen voor afronden van het scriptietraject merkt het college het volgende op. Het college is van mening dat naast de verplichting van verweerder om appellant actief te informeren over de gewijzigde voorwaarden en termijnen, appellant zelf de verplichting heeft om actief te informeren naar de gewijzigde voorwaarden en termijnen. Dat appellant dit vanaf 2007 heeft nagelaten komt naar het oordeel van het college voor diens rekening en risico.

Het college is van oordeel dat niet gesteld kan worden dat verweerder met zijn besluit heeft gehandeld in strijd met het recht.

Nu de beslissing van verweerder ook niet op andere gronden voor vernietiging in aanmerking komt, dient het beroep ongegrond te worden verklaard.

III Uitspraak

Het college verklaart het beroep van appellant ongegrond.